

Ervaring met water

Grethe van Geffen in VNG Magazine, 23 september 2005

Zelden ben ik dichterbij de ware Titanic ervaring geweest. Het halve dorp stond al onder water, nadat het twee dagen onafgebroken gegoten had. De lieflijke stroompjes die van de bergtoppen liepen toen we aankwamen op onze 1200 meter hoogte, waren veranderd in een kopie van de Niagara watervallen. Maar er was geen Niagara rivier die al dat water kon afvoeren en daarom stortte het zich via ons dorp door het dorp vijfhonderd meter lager, in razende vaart zoekend naar de Thuner See helemaal onderaan. Niet alleen huizen maar ook de weg was daar weggespoeld zodat er geen retour was.

“Wir können nur observieren” zeiden de stoere mannen die namens de gemeente de uit de hand gelopen bergstroom bewaakten. Als Nederlanders, opgegroeid tussen de Maas en de Waal, gaf ons dat geen goed gevoel. Met dat motto zou onze geboortestreek al niet meer bestaan. Zo komt het dat mensen nu de enige foto van hun oma kwijt zijn, en hun geërfde zilveren theeservies en andere waardevolle spullen. Niemand in Zwitserland lijkt op de gedachte te komen dat je je spullen bij hoog water naar de eerste verdieping moet brengen.

Temidden van dat hoogtepunt in de waterstromen brak het tijdstip aan dat ons hotel een groot feestmaal had gepland. Met twee kinderen erbij en geen enkele mogelijkheid om waar dan ook een positieve bijdrage te leveren, maak je er maar het beste van: we zien wel of het water ook ons zal raken. Feesten op de Titanic! En alle gasten deden mee.

Hoewel ik dus niet onder de indruk ben van de Zwitserse vermogens voor watermanagement, heb ik een zeer hoge pet op van hun capaciteiten voor ‘the day after’. De volgende ochtend om half acht stonden en hingen er overal gemeenteborden waarop verslag werd gedaan van de stand van zaken, en de lokale overheid haar prioriteiten aangaf, inclusief die van de brandweer. Zo duidelijk heb ik het in Nederlandse gemeenten nooit gezien: zelfs zonder waterramp hebben die moeite hun prioriteiten naar de bevolking toe te communiceren...

Heel praktisch was ook de vermelding van een plaats (voor wie geen telefoon meer had) en telefoonnummer waar ieder die hulp nodig had zich kon melden, evenals ieder die hulp wilde bieden: geen gezeur over welke organisatie dit op moest pakken, maar vanaf het eerste uur een concrete aanpak.

Het meest was ik onder de indruk van het feit dat de Zwitsers in staat blijken midden in een onbereikbaar geworden gebied in twee dagen de asfaltweg perfect te repareren: ze overwinnen blijkbaar de praktische bezwaren en ze discussiëren er ook niet over. In Nederland zou zoiets uitmonden in heroverwegingen over uitbreiding of omlegging van zo'n weg, stel ik me voor. Twee dagen, dat redden wij zeker niet!

Kortom, hooggeachte lezer, als u door het water wordt bedreigd, kunt u beter in een Nederlandse gemeente wonen, want dan pakken wij aan in plaats van dat we ‘observieren’. Maar als het u overkomen is, huurt u dan maar een Zwitsers team in voor de communicatie en de reparatie.

Reactie? g.vangeffen@seba.nl